

בור הברותיה. כפונה הן שופכות את ליבן. זיהוייה, לדבריה — יביא לזיהויין של הברותיה ויידרותיה.

הפחד מפני הזיהוי — הוא כמוכּן בעצמו חזק מהבעייה הכאובה, מוכיח כי הרווקה בעצמה קיבלה את ההשקפה הגברית שבמעמדה זה יש משום פגם, משום נחיתות, משום מום. על כך, בהמשך הסידרה.

דוק את המצב בשוק הגברים הפנויים. על מה שגילתה אין טעם להרחיב את הדיבור. היא גילתה מה שכולנו יודים עות כבר מומן: הגברים הנחמדים כבר נשואים — ואלה שלא נשואים... היא ניסתה למרות זאת. היא הלכה למסיבות — וקיבלה הצעות ל... קפה של לילה". זה הרגיו אותה. פיתאום התברר לה שההרגל לאחד הקבוע הוציא אותה מהמציאות הקיימת. היא המשיכה לנסות. כפתה על עצמה להיענות להצעות. את

בנשורה!

ל ספר או לא לספר?

אני מהססת. אני לא מהססת משום שלי, אישית, יש מה להסתיר או להתבייש. הצרות שלי הן שלי בלעדיות. בכלל לא אדבר עליהן. אולם אתה מבקש ממני לספר על חברותי. אותן חברות שמוצאות בי את האוזן הקשובה, הכותל המערבי שלהן. בגללן אני מהססת. אולי ייראה הדבר מוזר. אך כשקראתי, בשבוע שעבר, את כתבת הפתיחה בסידרת הרווקות — התביישתי. התביישתי בשם כל בנותי-מני, רווקות או גרושות, צעירות בשנות העשרים ה- מאחרות או השלושים המוקדמות. הן מחצית הדפוקה. בעצם, למילה היסוס לא היה מקום כאן. התכוונתי בעצם לבושה. תבין, אני, כי אשה, מתביישת עבור כל מיקרה ומיקרה שאספר כאן.

אינמליגנטיה. ברצוני לספר קודם

על האינמליגנטיה. היא איננה מה שקרוי יפהפיה. אך גם מכוערת איננה. היא באמת אינמליגנטיה. מעמיקה, בעלת טעם מעודן ותרבותי. ראש בריא על הכתפיים. בקיץ הקרוב תחגוג את יום הולדתה ה-31. והיא עדיין רווקה. רווקה — אך לא פנוייה. יש לה זה שבע שנים, חבר קבוע. נשוי, כמוכן.

שבע שנים. האין זה מוגזם? היא יכולה הרי לזכות כבר בתואר פילגש ניצחית. אבל נסה להגיד לה מילה זו. "פילגש?" היא מתפרצת ככעס. "מה פיתאום? רא-שית, אני לא חיה על השבונן. ושנית, אנחנו פשוט חברים!"

הסיפור, גם הוא "פשוט": היא הכירה אותו כשהיתה בת 24. היא התאהבה (אם תשאל אותה, היא תכריז: "אנחנו

הרווקה חייבת להסכים לכל. אפילו לגברו הישראלי, שחלב'אמו שדם יבש על שפתיו, והוא כבר מציע: "בואי להזדיין".

התאהבנו!" הוא סיפר לה את הסיפור המקורי "אשתי-לא-מבינה אותי ואני-מת להתגרש ממנה-אבל-בגלל-הילדים-זה-קשה ולוקח-הרבה-זמן." היא האמינה לו. עברה שנה. עברו שנתיים. הסיפור לא השתנה. היא התחילה ללחוץ: "פתחת בכלל תיק גירושין?" הוא הסביר, שוב במקוריות מפתיעה: "היא-לא-מסכימה-להתגרש-ואני-לא-יכול-ל-פתוח-תיק-כי-היא-תרושש-אותי-ואני-רוצה-שלא-טראט-אסי-לה-שאין-לה-גבר-במיטה-ואז-היא-בעצמה-תרצה-לפתוח-תיק!"

יא היתה כבר בינתיים בת 26, עדיין אינמליגנטיה, אבל בכל זאת המשיכה להאמין.

כשחלפו חמש שנים, והסיפורים לא הש-תנו — היא פתחה את עיניה. "אני בת 29" נדהמה פיתאום.

היא נוכחה לפתע לדעת שרוב חברותיה, שלא היו מעולם חכמות כמותה — נישאו מוזמן וילדו ילדים.

ידידתי האינמליגנטיה גילתה יוזמה. היא אמרה שלום כואב לנשוי שלה. יצאה לכי-

השנים היפות חלפו ביחסי-מין-והאהבה חמקה נעלמה לה.